अहन्तु राज्ञः सुरथस्य पुत्रो यं कोटिकास्येति विदुर्मनुष्याः। असौ तु यस्तिष्ठति काञ्चनाङ्गे रथे ऽतोऽग्निश्चयने यथैव।
त्रिगर्त्तराज्ञः कमलायताक्षः क्षेमङ्करो नाम स एष वीरः। अस्मात् परस्त्वेष महाधनुष्मान् पुत्रः कुलिन्दाधिपतेर्व्वरिष्ठः।
निरीक्षते त्वां विपुलायताक्षः सुपुष्पितः पर्व्वतवासनित्यः। असौ तु यः पुष्करिणीसमीपे श्यामो युवा तिष्ठति दर्शनीयः। २५५९५
इक्ष्वाकुराज्ञः सुबलस्य पुत्रः स एष हन्ता द्विषतां सुगात्रि। यस्यानुयात्रा ध्वजिनः प्रयान्ति सौवीरका द्वादश राजपुत्राः।
शोणाश्वयुक्तेषु रथेषु सर्व्वे मखेषु दीप्ता इव हव्यवाहाः। अङ्गारकः कुञ्जरो गुप्तकश्च शत्रुञ्जयः सृञ्जयसुप्रवृद्धौ।
भयङ्करोऽथ भ्रमरो रविश्च शूरः प्रतापः कुहनश्च नाम। यं षट्सहस्रा रथिनोऽनुयान्ति नागा हयाश्चैव पदातिनश्च।
जयद्रथो नाम यदि श्रुतस्ते सौवीरराजः सुभगे स एषः। तस्यापरे भ्रातरोऽदीनसत्त्वा बलाहकानीकविदारणाद्याः।
सौवीरवीराः प्रवरा युवानो राजानमेते बलिनोऽनुयान्ति। एतैः सहायैरुपयाति राजा मरुद्गणैरिन्द्र इवाभिगुप्तः। २५६००
अजानतां ख्यापय नः सुकेशि कस्यासि भार्य्या दुहिता च कस्य।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि कोटिकास्यप्रश्ने चतुःषष्ट्यधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २६४॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ अथाब्रवीद्द्रौपदी राजपुत्री पृष्टा शिवीनां प्रवरेण तेन। अवेक्ष्य मन्दं प्रविमुच्य शाखां संगृह्णती कौशिकमुत्तरीयं॥
बुद्ध्याऽभिजानामि नरेन्द्रपुत्र न मादृशी त्वामभिभाषितुमर्हति। न त्वेव वक्ताऽस्मि तवेह वाक्यमन्यो नरो वाऽप्यथ वाऽपि नारी।
एका ह्यहं सम्प्रति तेन वाचं ददानि वै भद्र निबोध चेदं। अहं ह्यरण्ये कथमेकमेका त्वामालपेयं निरता स्वधर्म्मे।
जानामि च त्वां सुरथस्य पुत्रं यं कोटिकास्येति विदुर्मनुष्याः। तस्मादहं शैब्य तथैव तुभ्यमाख्यामि बन्धून् प्रथितं कुलञ्च। २५६१५
अपत्यमस्मि द्रुपदस्य राज्ञः कृष्णेति मां शैब्य विदुर्मनुष्याः। साऽहं वृणे पञ्च जनान् पतित्वे ये खाण्डवप्रस्थगताः श्रुतास्ते।
युधिष्ठिरो भीमसेनार्ज्जुनौ च माद्र्याश्च पुत्रौ पुरुषप्रवीरौ। ते मां निवेश्येह दिशश्चतस्रो विभज्य पार्था मृगयां प्रयाताः।
प्राचीं राजा दक्षिणां भीमसेनो जयः प्रतीचीं यमजावुदीचीं। मन्ये तु तेषां रथसत्तमानां कालोऽभितः प्राप्त इहोपयातुं।
सम्मानिता यास्यथ तैर्यथेष्टं विमुच्य वाहानवरोहयध्वं। प्रियातिथिर्धर्म्मसुतो महात्मा प्रीतो भविष्यत्यभिवीक्ष्य युष्मान्।
एतावदुक्त्वा द्रुपदात्मजा सा शैब्यात्मजं चन्द्रमुखी प्रतीता। विवेश तां पर्णशालां प्रशस्तां सञ्चिन्त्य तेषामतिथित्वधर्म्मं। २५६२०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि द्रौपदीवाक्ये पञ्चषष्ट्यधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २६५॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ तथासीनेषु सर्व्वेषु तेषु राजसु भारत। यदुक्तं कृष्णया सार्द्धं तत् सर्व्वं प्रत्यवेदयत्।
कोटिकास्यवचः श्रुत्वा शैब्यं सौवीरकोऽब्रवीत्। यदा वाचं व्याहरन्त्यामस्यां मे रमते मनः।
सीमन्तिनीनां मुख्यानां विनिवृत्तः कथं भवान्। एतां दृष्ट्वा स्त्रियो मेऽन्या यथा शाखामृगस्त्रियः।
प्रतिभान्ति महाबाहो सत्यमेतद्ब्रवीमि ते। दर्शनादेव हि मनस्तया मेऽपहृतं भृशं।
तां समाचक्ष्व कल्याणीं यदि स्यात् शैब्य मानुषी॥ कोटिक उवाच॥ एषा वै द्रौपदी कृष्णा राजपुत्री यशस्विनी। २५६२५
पञ्चानां पाण्डुपुत्राणां महिषी सम्मता भृशं। सर्व्वेषाञ्चैव पार्थानां प्रिया बहुमता सती।
तया समेत्य सौवीर सौवीराभिमुखो व्रज॥ वैशम्पायन उवाच॥ एवमुक्तः प्रत्युवाच पश्यामि द्रौपदीमिति।
पतिः सौवीरसिन्धूनां दुष्टभावो जयद्रथः। स प्रविश्याश्रमं पुण्यं सिंहगोष्ठं वृको यथा।